

organ indenfor sikkerhedsrådets rammer kontrollere og offentliggøre de oplysninger, som medlemsstaterne afgav. Denne plan kunne imidlertid ikke bringes til udførelse på grund af Sovjetunionens veto.

I udvalget fremsatte Frankrig og Norge et fælles forslag til en resolution, der gik ud på at godkende de af kommissionen formulerede forslag og at henstille til sikkerhedsrådet trods manglende enstemmighed at fortsætte sine undersøgelser af problemet.

Sovjetunionen fremsatte et forslag til en resolution, der anerkendte nødvendigheden af, at medlemsstaterne gav oplysninger både om almindelige rustninger, væbnede styrker og om atomvåben.

Udvalget godkendte det fransk-norske forslag med 42 stemmer mod 5 og forkastede Sovjetunionens forslag med 30 mod 6.

Ved behandlingen i plenarforsamlingen forkastedes det sovjetrussiske forslag påny med 39 mod 6 stemmer, medens det fransk-norske forslag vedtoges med 44 stemmer mod 5. — Den vedtagne resolution findes givet som bilag 5.

II. Optagelse af nye medlemmer.

Spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer blev behandlet i ad hoc udvalget, hvor behandlingen tildels formede sig som en gentagelse af den, der fandt sted på 3. plenarforsamling.*) Der forelå ansøgninger om optagelse fra de samme 12 lande som tidligere: Albanien, Bulgarien, Ceylon, Finland, Irland, Italien, Jordan, Korea, Den Mongolske Folkerepublik, Portugal, Rumænien, Ungarn og Østrig; desuden havde Nepal søgt om at blive medlem.

Der blev fremsat 4 resolutionsforslag. Australiens gik ud på at optage Ceylon, Finland, Irland, Italien, Jordan, Korea, Nepal og Portugal. Sovjetunionen foreslog de samme, undtagen Korea, og desuden Albanien, Bulgarien, Den Mongolske Folkerepublik, Rumænien og Ungarn. Argentinas forslag gik ud på, at spørgsmålet vedrørende fortolkningen af pagtens bestemmelser om op-

tagelse af nye medlemmer skulle forelægges den internationale domstol. Iraks forslag tilsigtede at anmode de permanente medlemmer af sikkerhedsrådet om at afstå fra brugen af veto i spørgsmålet om anbefaling af nye staters medlemsskab og at opfordre alle sikkerhedsrådets medlemmer til at fortolke pagtens art. 4, stk. 1, mere liberalt, når det drejede sig om stater, der hidtil ikke havde opnået de 7 stemmer, der er nødvendige for sikkerhedsrådets anbefaling af medlemsskabet.

Den langvarige debat var uden synderlig interesse, da alle argumenterne var kendt fra de tidligere drøftelser vedrørende nye medlemmer. Fra den ene side fremhævedes meget stærkt universaliteten, som iøvrigt alle deltagerne i debatten i princippet sluttede sig til, medens det fra den anden side (majoriteten) hævdedes, at skønt målet måtte være universalitet, burde efter pagtens bestemmelser og forholdenes natur hvert enkelt land, der søgte om optagelse, vurderes for sig, og at man derfor måtte være imod enhver en bloc afstemning. Herudover hævdedes det af majoriteten, at man — uanset om man havde været enig i at indbringe spørgsmålet for den internationale domstol angående et lands ret til som betingelse for at stemme for enkelte ansøgere tillige at stille krav om, at andre stater også skulle optages som medlemmer — måtte have pligt til at bøje sig for domstolens mening.

Den danske delegation, der havde udtrykt sin principielle stilling ved mødet i Paris, fandt ingen anledning til at udtale sig i debatten. Derimod udtalte Sverige sig til fordel for universaliteten, hvilket måtte forstås således, at det ønskede at stemme såvel for Australiens som Sovjetunionens forslag, medens Norge erklærede at ville stemme for Australiens forslag, men mod Sovjetunionens.

Ved afstemningen i ad hoc udvalget blev Australiens 9 resolutionsforslag (et for hver ansøger) vedtaget uændret hver for sig med

*) Se beretn. 3. saml. 1. del, s. 17—19.